

Benim Geceye İhtiyacım Var

– Galip Argun · 28 Şubat 2013

Bilmem bu cümleleri kaçınıcı kez silip tekrar yazışım. Hani bazen olur ya kelimeleri beğenmezsin, o noktanın yanına gelen cümleden nefret edersin, yakıştıramazsın, uyuşmaz işte oraya, işte şu anki durumum bundan ibaret. Senin cümlelerinden sonra ne o noktanın yanına bir kelime yakışıyor ne de virgülden sonra başka sıralı bir cümle kullanabiliyorum. Hani lügatteki envai çeşit kelimeler sıralansa da önüme yazamayacağım gibi hissediyorum.

Son senenin verdiği o vehim, saçma sapan “kazanamayacaksın” hissi, umutsuzluk ve tüm bunlar yetmezmiş gibi yayınevi değişikliği... Benim için yıpratıcı bir süreç oldu ve belli ki daha çok yıpranacağım gibi.

Bazen öylesine bıktığım vakitler, hayattan sıkıldığım zamanlar, “istesen de hiçbir şey yolunda gitmeyecek, uğraşma” dediğim vakitler oluyor ki, işte o an gökten bir zembellahın gelip beni alıp götürmesini istiyorum. Ölmek istiyorum o an. Göçüp gitmek buradan... Hayır, istediğim bir sahil kıyısında tahtalardan yapılmış bir ev değil yahut envai çeşit kitapların bulunduğu bir kütüphane hiç değil. Ardıma bile bakmadan çekip gitmek istiyorum. Sonra, “Ne oluyor?” diyorum kendi kendime. “Ne diyorsun sen? Arkanda bekleyenin, ailen, senden umudu olanlar var. Bir beklentileri var senden.” Beklentiler... Her zaman var olmuş saçma sapan duygu yığınından başka bir şey değil aslında. İnanır mısın, bugüne kadar kendimden zerre beklentim olmadı. Yahut planlı bir şekilde önüme koyduğum hedefi gerçekleştirmek için çalışmadım. Gerek duymadım çünkü. Biliyorum, ne kadar beklentiler içerisinde bocalarsam o kadar dibe çökecektim şu dünya bataklığında. Ve ben dibe çöktükçe “mutlu” olan sıfatımın altında büyük bir hüznün dalgalanacaktı. Büyük bir hüznün...

Hani bir nehrin üzerine dal parçası düşer ya. Ve o dalın üzerine bir karınca yer edinir. Salınır durur nehrin dalgasında. Bir oyana bir buyana gider. Yalpalanır da, nehrin suyunda ıslanır. Bazen “atlayayım da kurtulayım şuradan” der karınca. “Bitsin artık şu ıstırap. Yoruldum; hatta bıktım.” İşte Selen, bende o karınca misaliyim. Bir nehrin ortasında, bir dalın üzerinde, yalpalayan ama yıkılmayan, üzülen ama yılmayan, yalnız ama Yek olana inanan... Ve hep bir eşikteyim. Düşmek yahut düşmemek... İki mefhum arasında sıkışmış kalmış; düşmemeye yeminli. Ama düşerse tutacak kimsesi olmayan...

Bilmiyorum, çok mu depresif yazmışım. Yahut saçmalıyor muyum? Ama ben bir yazarım. İşim kelimelerle oynamak, lügatten seçtiklerime depresifliği katmak. Kısacası duygularımı yazmak...

Efsaneleri, mitolojileri bilmem. Fazla okumadım. Nasıl yazıyorsun diyeceksin. Cevaplamam gerekirse: bilmiyorum.

Bildiğim tek şey “aşk”. Bildiğim tek şey “aşık olmak”. Bildiğim tek şey “aşkta var olmak”. Mektubunda da demişin ya, bazen tanrılar gibi sevmek gerek, için kan ağlasa da, yüreğin yansa yıkılsa, kavruksa da, sevdiğini orada bir köşede bırakmalısın. Evet, halimi en iyi anlatan cümle bu... Kalbimin ortasında sızlayan o yaraya merhem işte bu. Ve bunu söyleyen kitapları çok satan, gazetelere boy boy fotoğraf veren, röportajlar yapan bir yazar değil. Sadece tek hayalinin yazmak olduğunu söyleyen sensin. Yaz. Durma. Etrafını, eşrafını, aileni, okuduğun kitapları bırak ve yaz. Eline al bir kalem ve çiz boş

sayfaların üzerini. Hesapsızca ve fütursuzca karala. Bir hikâyenin, bir kahramanının olmasına gerek yok. Kahramanı sensin yazdıklarının ve elinden çıkan kelimeler senin. Sensin yazan, sensin okuyan ve yazdıkların senin. Ve unutma, senin yazdıklarını okumaya ihtiyacı olan binlerce insan var. Belki de senle aynı kaderi paylaşan, aynı hayatı soluyan insanların sana ihtiyacı var.

Bana eğer ki yapman gerekenleri soracaksan, sana söyleyeyim: Bir hikaye bul. Doğu'da yahut hayatının en güzel yıllarını yaşadığın şehir de -Foça'da- geçen bir hikâye. Karakterlerin olsun. Hüznü de mutluluğu da, sevinci de, acıyı da yaşayan kahramanların. Ve yaz. Kendi kurduğun hikâyende kaybol kısacası. İşte o zaman hayatın ne kadar ucuz, maddi sıkıntıların ne kadar basit, okuyamadığın yahut alamadığın kitapların ne kadar yavan olduğunu anlayacaksın. Ha unutmadan, gelecekte istediğin her şey önünde duran kağıt ve kalemde, istersen onları yazarsın ve yazdıklarının içinde geleceğini önüne getirirsin. Son sözüm şu ki, hayat koca bir umman ve bizler yazdığımız sürece bu ummanda varız. Yaşıyoruz. Yaşayacağız.

Ve her yazarın bir geceye ihtiyacı vardır. Güneşin doğuşuna. Yıldızların kayboluşunu seyretmeye. Bugün o günümdeyim. Gecemin gündüz olduğu o saatte.